

AUCA de la FLAMA del CANIGÓ

TEXT: CONCEPCIÓ ESTAPÉ
DIBUIXOS: PILARINA

Des de temps ja molt antics al voltant del foc s'han reunit per lloar, grans, joves i petits de l'any la més curta nit.

Els fallaires del Canigó, tot seguint la tradició, corren muntanya avall com serps de foc fent el seu ball.

Passaren temps de foscor que trencaren la germanor, els versos de Verdager la memòria van refer.

El 1955 Francesc Pujades d'Arles de Tec, vilatà, inspirat pel Canigó fins a la pica va escalar.

Germanor té a la mirada i arreu la vol escampar encén una foguera que tothom pugui albirar.

De l'enorme foguera una flama s'emportà per guardar-la ben guardada al Castellet de Perpinyà.

El 1966, saltant com una cabra va traspasar La Flama que de forma agosarada a Vic va fer-ne estada.

De Conflent fins a Ponent a l'Aplec puja la gent portant un feix de llenya del seu poble com a ofrena.

Cada vint-i-dos de juny uns joves de Perpinyà puguen el foc al cim vetllant-lo tota la nit.

I el costum els mana, per a renovar La Flama, tenir la llenya apilada i encendre-la a trenc d'alba.

Des del Pla de Cortalets, a cavall, en cotxe o corrent centenars de voluntaris La Flama van estenen.

Entre gralles i gegants La Flama arriba a Sant Joan per no oblidar el passat ni la nostra identitat.